

Torah Ohr - Shemos: Maamar "Va'eira El Avraham"

With Rabbi Zalman Kaplan

Page | 1

נה

אור

שמות

תורה

יסוד דאיך של מעלה מעלת מבחיה מלכות דאיך כי שמנחתי יסוד דאיך הוא שרש המזות. וזה כמשל שהasha يولדת וכבר שהוא על מעלה ממנה בכניל. וענין כי בחיה' מקיפים הענין הוא כי הנה המקיף הוא גיב' בקהל' והיז' כמו הגערין שאעפ' שיש בו כח ותומנת הפרי. אבל הוא בסחתר והעלם עד שאיןו ניכר כלל כי הוא נצע בעלמא. ועוד נשי' מהמת האור מקיף שהוא בחינת מזלי'יו כו' ויש עוד בחינת מליח' המובدل לגמרי' מגדר העולמות ואינו מאיר בהם כלל לאודל אורה. והוא שהשכחת סוכ'ע בעת עשי' המזות הוא בחיה' מקיף הקروب הנסי' משא'ך מקיף המובדל כו' איןו מאיר בעת כ"א לעיל' שיקויים ונגלו ספר השמים שמקיף הקrown יומשר להיות נגלי' ממש עיד' אור פנימי ואנו יומשר מקיף הנגדל ההוא המובדל וכוי' להיות מאיר ומתחיה ג'ך וענין יה' תחיה' ועמ'ש ע"פ יתקע בשופר גдол כו' שב' בחיה' מקיפים אלו הוא כי רצון העליון והוא בחיה' כתור וסוכ'ע והוא מקיף הקروب ויש עוד בחיה' הנקי' רעויא דכל רעוין של מעלה מעלה מבחיה' רצון כו'. והוא הלווה רב' גודלי' שיש בחיה' אין קץ בנחיה' גודלו כו' עיש':

ימשך לעיל גלי' אור ראשון כי היה שאין לו קץ ותכלית. אך העניין כי יש המשות גבוחה מעד שם בחיה' תריד' עמודי' אוור הנמשך מכתר עליון בחיה' סוכ'ע משא'ך אלא שירדו וגתלבשו בגשות ציצית בצמר תפילין בקהל' והוא זכי' כמו הגערין שאעפ' שיש בו כח ותומנת הפרי. אבל הוא בסחתר והעלם עד שאיןו ניכר כלל כי הוא נצע בעלמא. ועוד נשי' שמקיפים המזווה ומתעטף בצעיצת ומניה תפילין הם בחיה' ארץ חפץ המשמיה' גלו' הפרי מהגערין בטעם ומראה וריה' הוא שיה' גלי' תריד' עמודי' אוור כו' משא'ך. ולכו נקי' כנס' אשא' אלה' יראת כו' כמו באשה יש הכל להצמיה ולהיות בה ועל ידה התהות הولد מהטהפה בנייל. והיינו לפי שהוא בחיה' יראת ה' שיש בהם בחיה' הביטול להפר יש לאין ומריריו למיתקו שהוא בחיה' ארץ חפץ היינו בחיה' מלכות דאיך' ושרשיה מבחיה' מלכות דאיך' שהוא לבניהם אחריהם בכל דור ודור לכל חד לפום רחובות היא ירושה לבניהם כמי' מלכות דאיך' ולכו יש בה הכה אלין ומריריו למיתקו שהוא בחיה' איש. ולכו הם ראשית תנאותה ומאריך דאוריתא להצמיה' כו' שהוא בחיה' גרעין כו'. אך לאחר שתצמיח הפרי ומלאו פni תבל תנובה הוא בחיה' אוור של מעלה מנשי' והיינו בחיה'

פרשת וארא

אלא לאכרי המזון בלבד דרך טבورو שם הוא משוכן הנני מעיים אברי המזון משא'ך ראשו עם כל אכרי הנשימה אין משמשין כלום והרי הם כמנים ולכו ראשו מוטל בין ברכו מפני שאין לו חיות. והנה בכל הדברים האלה וככל המשל זהה אך נשלו בני ישראל בעת הגלות דכתיב ה' מרומים ישאג פ' כמי' שבזהרDSLיק קוב'ה לעילא וכתי' רחל מבכה על בניה נוי כי איןנו ופי' בזהר דקאי על וקב'ה כי איןנו בגו' בנזהDSLיק כו' פ' שישליך שכינתו וגלי' אלהו מהתחנותים ודומה לענייןبشر כאלו העולם דבר בפני עצמו והshan לב העם וענין השע עינים להם ולא רואו אור ה' כי בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד ואפי' השפעת מצות ומעשים טובים שהם מזון לנפש אין עובר להם דרך הנשימה לשולות חיות ללב ולמוח למען דעת ה' ולאתבה אותו ולעבדו בכל לבכם כלב שלם ונפש חפצ'ה ותשוקה מרגשת כלב כרישיש של habitats נזמאן כו' כי אם כענין שאמר ויה' יראת אורי מצות אנשים מלומדה דהיהנו בחיה' עשרה גשמי' לבך ובקרירות כו'. והוא עיקר הגלות ברוחניות. והנה תכלית השלים של ימות המשיח שהוא בחיה' לדיה' בהרחה בימינו נשל לליה' כמי' כי הלה ציוו את בניה וכבישראל נתונים נזרה חיז כתיב כי בא בנים עד משב' וכח אין לליה' וכן חכלי' ימות המשיח נקרים בשם חכלי' לידה' כמי' כי חכלי' לידה' יבוא לך. וכן בגאות מגדים המשיל בנכאות חזקאל כל העניין לויד בידם והליה' צrisk להבini מהו עניין העיבור. וגאות ימי המשיח שיהיה בהרחה בימינו נשל לליה' כמי' כי הלה גם יולה ציוו אמרו רוזל דרש ר' שמלאי למה הولد זומה במי' אמו לפינקס מקופל ראשו כי' ברכו ועקבותיו על עגבותיו ואוכל מה שאמו אוכלות וכו' ופי' סתום וטבورو פתוח וכמושג לאoir העולם נפתח הסתומים ונסתם הפתוחה כו' דהיהנו שיש להעוכר כל החדר האנרגיה' ראש ועינים ואוניב' כו' אלא בראשו מקופל ומונח בין ברכו' שאינו משתמש כלום שאיןו מחשב ומהרחר' וכו' עינים לו ולא ירא' ואוניב' ולא ישמע וגם המאכל שלו אף שאוכל מה שאמו אוכלת אינו הולך לו דרך הפה ורק דרך הטבור לבני מעיים בלבד הגדיל הגוף כמו שנראה בחוש שנטשעה יהוח לידה' נגדל גופו אבל להיות המאכל עוכר דרך הפה דהיהנו שלשול רוחות העולם שהם במי' רוחות העולם בחיה' התחלקות ופירוד אעפ' כ' שורה ומוגלה יהודו ואחדותו ית' ואינו מתייחד באחד שכולם בטלם לגבי' אוור ה' השורה ומוגלה בהם וכמי' שוכב' השמים לו משתחים וهم

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי' ושמי הויה' לא נודעת' להם. הנה וארא יש בו כי פירושים א' לשונו עבר שנטגלה לאבות והב' לשון עטרד שהוא לשון הוה שתמיד יש בחינה זו בכל זמו' בכל אדם כי הנה אין קוין אבות אלא לשלשה. והענין שבחי' האבות היא ירושה לבניהם אחריהם בכל דור ודור לכל חד לפום שיעורא דיללה. ולכו אומרים אליו אבותינו אליו אברהם וכו' אבל שאר בחינות ומלעת הצדיקים כגון השבטים ראובן שמעון לי' שהם ודאי בחינות אורחות עליונות יש לך אדם שאין בו כל בחיה' ומדרגות אלו משא'ך בחיה' האבות צrisk להיות בכל אדם שם שרש ומקור כל נשמות ישראל. ולהבין עניין גילוי זה שבכל דור ודור בחיה' ומדרגת האבות שבכל אדם מישראל. הנה הגלות נמשל לעיבור. וגאות ימי המשיח שיהיה בהרחה בימינו נשל לליה' כמי' כי הלה ציוו את בניה וכבישראל נתונים נזרה חיז כתיב כי בא בנים עד משב' וכח אין לליה' וכן חכלי' ימות המשיח נקרים בשם חכלי' לידה' כמי' כי חכלי' לידה' יבוא לך. וכן בגאות מגדים המשיל בנכאות חזקאל כל העניין לויד בידם והליה' צrisk להבini מהו עניין העיבור. וגאות ימי המשיח שיהיה בהרחה בימינו נשל לליה' כמי' כי הלה גם יולה ציוו אמרו רוזל דרש ר' שמלאי למה הולד זומה במי' אמו לפינקס מקופל ראשו כי' ברכו ועקבותיו על עגבותיו ואוכל מה שאמו אוכלות וכו' ופי' סתום וטבورو פתוח וכמושג לאoir העולם נפתח הסתומים ונסתם הפתוחה כו' דהיהנו שיש להעוכר כל החדר האנרגיה' ראש ועינים ואוניב' כו' אלא בראשו מקופל ומונח בין ברכו' שאינו משתמש כלום שאיןו מחשב ומהרחר' וכו' עינים לו ולא ירא' ואוניב' ולא ישמע וגם המאכל שלו אף שאוכל מה שאמו אוכלת אינו הולך לו דרך הפה רק דרך הטבור לבני מעיים בלבד הגדיל הגוף כמו שנראה בחוש שנטשעה יהוח לידה' נגדל גופו אבל להיות המאכל עוכר דרך הפה דהיהנו שלשול רוחות העולם שהם במי' רוחות העולם בחיה' התחלקות ופירוד אעפ' כ' שורה ומוגלה יהודו ואחדותו ית' ואינו מתייחד באחד שכולם בטלם לגבי' אוור ה' השורה ומוגלה בהם וכמי' שוכב' השמים לו משתחים וهم לולד דצוי' משום שהוציא ראשו ולכו אין שולח חיות לאכרי הנשימה

אור

וואריא

110

דם נעכר ונעשה חלן והדם הוא נעשה מן אכילה ושתייה שאוכלת
האם שנחנפֵך בקרבה ונעשה דם:
ולהבין עניין זה נعبدות ה'. הנה כתיב את קרבני לחמי לאשי
שהקרבו ונעשה לו י'thy בחינת לחם ומזון בכיכול שעולה
ריח ניחח לה' ע"ד ישראל מפרנסין לאביהם شبשימים. וענין הקרבן
להקריב גם נפש הבהמי שבאים נשעת הבאת קרנוו מן הבהמה מן
בכוונה וברעותה דלנה למסור נפשו לה' להעברי ריח הטומאה מן
הארץ וכל מחשבות והרהורין ביישן יטולון והוא לשפט אש כליל
על מזבח ה'. ועכשו שאיון בהמ"ק קיים בטלו הקובנות ואין אנו
יכולים לבטל וללהעניר ממשת הנפש הבהמות מכל וכל לנו תקנו
לנו חפלות נגד תמידין. וזהו שאומרים ברוך אתה ה' כו'. ככלומר
שאף שאין אנחנו יכולים לעשות חוביינו באטעורוח דלחתא שלנו
אעפ"כ יהא אתערוחה דליעלא מהמת כי חפץ חד הוא ויבורך
וירשך מליעלא ברכת ה' להיות שמו נקרא עליינו נבחינת אלהיינו
שנאהה בטלים אליו למשוך אחריו בכלב ונפש כו' כמ"ש במ"א ועד"ז
הוא עניין כל רמ"ח מצות עשה רמ"ח המשבות גilio אלהו ית'
להיות שורה בתחנותים והוא נחשב לו ית' עד"מ כמו אכילה שעוי
מאכל האדם תחוץ נעשה בגוף להיות משכנן לנפש בתחום הגוף וכן
ע"י מצות ומיעיט נעשה כסא ומכוון לשבותו להיות לו זירה בתחנותים
כשימושך ותתגלה בהם בח' ה' אחד וגם ישראל למטה מקבים הארץ
מכח' אכילה ולשליח חיים לבב ולמהות כדי לאהבה את ה' ולעבדו
בכל לב ונפש ואח' יעלן ויבאו מוה לקבול הארץ והשפעת בח'
הדם הוא הנפש כמו המזון שנחנפֵך בקרבו ונעשה דמו וזה חיותו
וקיומו כך ע"י המשנת אור ה' על נפשו בקיום המזות בסור מרע
ועשה טוב נקודת לבנו ונגעה עד שאור ה' אחד שורה ומתגלה
בו בתוך נקודת לבנו ונגעה עד הנפש ממש להיות כמו עצימות
אחד ממש ומילא יוגע על הרע שבקרבו כמו רוגו האדם על הפוך
בדבר שנגע לעצמותו ומהותו שבא מרתיחת הדמים כי הדם הוא
הנפש והוא בח' יצח ובבח' זבח אלקים רוח נשברת וגוי דהינו רוח
הס"א כו' ומה יבא לבח' ומדריגות יעקב ממדת הרחמנות של נפשו
כאשר יראה בה שהיאباتו הפהה ואוי ויצעק אל ה' נזר לו שמדת
הרוגו על הרע בא למדת הרחמנות משא"כ בשיש דרך לפני
איש לא שיר ונופל לעיו לשון רוזה רחמנות והרחמנות הוא התחלת והכנה
לשמהה שתבוא אח'כ כאשר ישיב ללבו ה' אמת כו'. כמ"ש בתניא
ועיז' תהיה השמהה גוזלה לאלהים אשר קדשו במצוותם בקדש העליון
כו' כיתרונו האור הבא מחסר כמ"ש במ"א והוא בבכי' בא ובתחונונים
אוכבים וכחיב הלו וזכה ילכו ואח' אליהם ינקשו כי הביבה
לעתיד תתעורר מחת בתחי' ראייה וראו כל בשור וגוי ואוי יתעורר
הרחמנות במאד על העבר והיא התחלת השמהה לשם באלים
ח'ים וקרבת ה' יחפץ נמ"ש ואח' האלים יבקשו ולכך אומרים בתפלת
שמונה עשרה סלה לנו כי חטאנו ולא קודם התפללה לפני שעדיין לא
קיבלו עליו מלכות שמים בק"ש משא"כ כשאומר בק"ש ה' אחד דהינו
שיחזור ואחרתו ית מתגלה בתחונונים ואוי רואה בנפשו חטא
וחסרוונו שהסדר לו אור ה' ובhab נא ובחשך ילק ע"כ המו מעוי
לו רחם ירחמננו ואח' יוכל לבא לידי שמחה אמרית ואין לך שמחה
אמיתית יותר מזה שנאשר לא גולדה תחללה הרחמנות בנפשו אין זו
שמחה אמיתית וכ舐ל התינוק הנולד שbezatto לאיר העולם הוא
צועק תחללה ואח' נותנים לו החלב. והנה עיקר השמחה והתעונג
הוא מהתבוננות בגודלה ה' ואשר בחר בנו מכל העמים וקרבנו
לעבדתו ולכן ארזיל שהדדים הם במקומם נינה:

ויק' גשמיים וששה קצוות רוחניים דהינו בח' מעה ומטה שיש
בכל העולמות למטה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית כי גובה מעל
גבוה וגוי' דהינו מה שהוא נתפס ומושג בשלול השגת הנגראים
שבכל העולמות נקי' מטה לגבי העליון שאינו נתפס ומושג בשלול
והשגת הנגראים שלמטה ממנו ולית מחשبة דלהון תפיסא בה' וכו'
ד' רוחות העולם כי חסド דרווע ימינה שהוא דרום וגבורה דרועא
שמעלא שהוא צפונ' כו' וכולם מתיחסים בכבוזו ובעגנו שהוא יחיד ומיחד
הרי' הוא רם ונשא רבבות מדרגות עד אין קץ וסוף מגדר הקוצאות
גשמיות ורוחניות וכמ"ש לך ה' הגדולה והגבורה וכו' פ' שכח'י
גדולה וגבורה וכו' בטלים לו ית' שאין נקרים בשם גדולה וגבורה
כל כי כל בשם'ם ובארץ פ' שהכל בטלים אליו ית' ולפנוי חח'יכה
כארה ומטה שין כי מהותו עצמותו נמצא מטה כמו שמנצ'א
למעלה ממש גלי שום חילוק ושינוי כל וללא שיר לפניו ית' בחינת
מעלה ומטה כל ובכח' שמים וארץ כל לא בבחינת מלא כל עליון
ולא בבח' סובב כל עליון כי איןו בח' וגדוד עליון כל וכדכתי
כי נשגב שמו לבדו רק הודה על ארץ ושםם הודה בלבד בח' זיו
והתפשטות והארה ממנה בלבד ואף גם בבח' עיבור דהינו ביום הגלות
אויה מקום בצדו להעירות כו'. והנה בח' עיבור דהינו ביום הגלות
סליק קב'ה לעילא לעילא דהינו לגבי בח' מהותו עצמותו בחינת
יחיד ומיחד שאינו בגדוד עליון כל ואינו שורה ומתגלה יהודו
ואחדותם בתחונונים וכדכתי בימים ההוא (דהינו לעתיד) היה ה'
אחד ושמו אחד כדאמר'י בגם' אותו האידנא לאו אחד כו' והינו
משמעותם שבזמן הגלות איןנו גראיה יהודו ית' בהתגלות ונראתה כאלו
העולם הוא נסבב לכטול ואינו עזנו לא עזנו ה'
אחד וונתן לנו הכה להיותנו בני ישראל עם קרובו להיות יכלו
להמשיך בחינת יהודו ואחדותו ית' למטה בתחונונים להיות שם ה'
אחד בಗילוי גם בבח' התחלקות הקוצאות מטה ומטה כו' ב蓋emitot
ורוחניות (וכו להמשיך על נפש האדם בבח' ששה קצוות שלו שהם
המודות אהבה ויראה כו' שיופיע בהתגלות לבו) והוא שמע ישראל פ'
ישראל עם קרובו לבן נתן להם הכה להמשיך בח' הויה' להטה
שהיא אחד ומתאחד בתחונונים והוא תכלית כל העבודה מפני שנאותה
הקב'ה להיות לו דירה בתחונונים דיקא לאתכפי' טט' ואסתלק
יקרא דקוב'ה כו' וזהו יידעו מזרים כו'. וזהו ישם ישראל בעשו לשון
תשובה עומדים צדיקים גמורים כו'. וזהו ישם ישראל בעשו לשון
רבים כי עשו הם המשכוטוי בבח' רבי והתקלות כדי לקשרם
וליחדם אליו ית' ועייז' ממילא בא בבח' מעלת ואהבת את ה'
וגו' בכל לבך בשני יציריך דהינו שחהיה אהבת ה' תקווה כלבו
בתתגלות כרשפי אש שלחבת כל כך עד שירגזי יצר טוב על יציר
הרעقادם שהוא ברוגו על הפוך רצונו התקוע לו בלבו ונגע
לעצמותו וכך כשתהיה אהבת ה' בקרב איש ולב עמוק ונגע
עד גנטה עד עצמותה ומהותה ממשילא יהיה נרוגז מאד על הפוך.
והנה עיקר העבודה מאהבה היא שמחת הנפש בה' עשו וקיים
המצות בשמחה וכמ"ש עבדו את ה' בשמחה וכחיב תחת אשר לא
עבדת את ה' אלheid בשמחה ובכבוד מרוב כל וכמ"ש האריז"ל
פי' פסוק זה. והנה השמחה נמשלת לחאלב ונמ"ש דבש' וחלה תחת
לשונך וכדכתי באיש אשר אמר תנחמוני כו' דהינו בשם שהאמ
רוצה לשעשע את הילד מניקתו בחלב והוא שעשויים שלו כי ע"ז
זה מתגדלים אבריו עד שיכל להלך והנה החלב מתהווה מדם כי

נו

אור

וְאֶרְאָה

תורה

ואלקים הנה אלקים לשונו רבים. כמו שכי אלקים קדושים הוא. והו' הוא אחד. והענין דהנה כתיב גדול ה' ומהול מאד ולגדלו אין חקר ואיתמי גודל בשווא עיר אלקינו כו'. כי מהיות לדולתו ית' אין חקר ולית מחשבה תפיסא בה' כל לא שיר לומר עליו לשון גודלה כי אם בהתפסות זו והארה מבחינת מלכותו ית' וכדכתיב מלכוּך מלכotta כל עולמים והתפשטות והמשכה זו אינה אלא יוז והארה בעולם נוק' או ר' איס ב'ה' וזוי השכינה שהוא רק כמשל אור המאיר מהמשמש וכדכתיב כי שם ומגן הר'ה אלקים שכמו שהארה זהה שמתפשט מהמשמש להארה על הארץ אינו אלא זיו אין לו ערך וחיש לבני עצמאות המשמש שניו מלכותו כל אף שנמשך ומתפשט מהמשמש עצמו כך החירות המתפשט לקיום והתחווות עולמות עליונים ומחתוונים מריש כלدرجין כו'. אין זה אלא בח' זיו שאין תפיסים נקום וככלא קמי' כל' חשיב. והנה כתיב מה רבו מעשיך וכחיב מה גדו' מעשיך. מה רבו מעשיך קאי על עולמות התחוונים וכל הכרואים שב'ה' המתולעים למיןיהם בכמה מני התחלקת רבי רכבות מדרגות בדצ'ה שכמה מני דומם וכמה מני צמח כו'. וכל מין ומין יש לו עם בפ'ע כמו תפוחים וגוזים ושקדים. וכיוצא בהם בצומה של א' יש לו טעם בפ'ע שאין הא' דומה להברור. וכן בכל מני עשבים כל עשב יש לו עם בפ'ע. והעט הוא רוחני ממול השופע עליו. שאין לך כל עשב מלמטה כו'. וכל זה הוא מפוסלת עולמות עליונים וכמ'ש וכל קרב'i את שם קדשו שיש בח' קרבאים עליונים שמבררים הפטיסות להשפיע לע'ה' הגשמי. וכמארזיל נתה שמאלו וברא הארץ. ונטה ימינו וברא שמי' נז' מוה בוחר דבר עיא. לי' עיא. פיה טפי. חי' ר' למד עיא] שהארץ מקבלת מבח'ה' שמאל וע' נאמר מה רבו מעשיך. אך מה גדו' מעשיך קאי על העולמות עליונים מלאים ונשומות שמתענגים על ה' ואין תעונג א' דומה להברור. וכמארזיל עתיד הקביה להנחיל לכל ציק' וצדיק' שי' עולמות. שנאמר להנחיל אהבי' יש כו'. ולכורה אינו מוכן למה ציריך כל צדיק כ' עולמות וכי לנקסים הוא צרייך. אך הענין כי שכיר בזו מזווה היא המשכת ענג העליון להיות נהנים מזו השכינה וכל מצוה ומזוה יש לה ענג בפ'ע גם אין מהות צדיק אחד דומה להברור בעבודתו בהחפשות אהורי'. כי יש מתפעל כו' ויש מתפעל כו'. וכן עתיד הקביה להנחלת לכל צדיק וצדיק כו'. כי כל א' הוא מדור בפ'ע בבחינת זיו והשגה פרטית מיחודה אשר משיג וננהנה ומתענג על ה' תעונג פרט' מיחוד ונבדל מתענג והשגת צדיק' חבריו כי כל לדפוס שיעורא דיליה. וזוי השכינה כול' רבי רכבות מדרגות ומני' תעונג לנשומות עד אין קץ ותכלית ממש שהרי נmars' מאור א'ס ב'ה'. והנה התחולקות החירות מאור א'ס לכל עולמות ברבוי התחולקות המדרגות בהרבה מני' תעונג לכל חד וזה לדפוס שיעורא דיליה היא הנקרה נשם אלקים לשונו רביכם ע'ש ובו התחולקות בהחפשות ה' ית' בכח' גליו' שיכירו יודיעו גדו' ותפארתו שע'יך הם מתענגים לחוזות בנועם ה'. והוא איטי' גדו' בשווא עיר אלקינו. עיר נק' מה שמקובץ מכמה בתים. ובתים הם צירוף' אותן ומכ'ש' בס' שטי' אבני' בונות שני בתים. דהינו בח' אוטיות וה麝חות התחולקות החירות בכמה בתים ומדרגות כמו השכל שמתחלק באיטיות המחשבה עד'ם. אך התפשטות גדו' ית' מתחלק בכמה נח' התחולקות ורבי התעוגנים בכלי עולמות לכל חד לדפוס שיעורא דיליה וא' נק' אלקים לשונו רביכם ע'ש רבוי התחולקות בהחפשות ה' ית' בכח'

וזהו וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בעל שדי. פי' בכח' והמשכות בח' שדי מל' ברכות שדים שם בח' דדים וחלב להגדיל המודת אהבה ויראה בו' שהו' הם בח' האבות אשר שה' אחד בהתגלותם לבו בכח' לידה והתגלות לשם נפשם בתופת אורה שמה להתענג על ה' בשמחה ובבטוב לבב מרוב כל':
אך ושמי' ה' לא נודעת להם. כי הנה אמרו ר'יל שקיים אברהם אבינו ע'יה את כל התורה עד שלא נגעה והיינו שקיים מעשה המצוות אהבה וככאמר ר'יל אברהם תיכון תפלת שחירתה והיינו בחינת המשכת אור ה' להיות ה' אחד שורה ומתגלת בתחוונים לאהבה אהבה בתעוגנים ולעבדו לבב ונפש אבל מ'ם כל זה נק' עדין בשם עבד שומע נ Kol רבו וועשה ציוויאי מאהבה ובשמחה ובבטוב לבב וכו' יצחק מיראה ופחד יצחק וכו'. אבל משה רבינו ע'יה מדה אהרת היהת בו' שאמר ונחנו מה בח' בטול לגמרי לפיכך זכה שנגנה תורה על ידו בכח' דברו ואמרו ר'יל שהיתה שכינה מדברת מחור גורנו של משה כי לא שיר בח' אהבה ותעונג רק בכח' התגלות נגנות אור ה' להיות השראתו בתחוונים שהם בגדרعلمין מעלה ומטה וכו' אבל דבר ה' זו הלכה ואוריתא וקוביה' כלא חד שהוא ייחד ומיחוד ולית מהשכבה תפיסא בה לא שיר בוה' שום הרגשות אהבה או תעונג שניינו מרגיש את עצמו כל רק הוא בטול במצוות ואינו תופס מקום לעצמו כלל אלא שהוא נ麝' אחריו לדנור מה שהוא מדבר וכמ'ש' ואשים דברי בפ'יך ובזה הוא ממשיק המשכת יהודו ואחדותו ית' בכבודו ובצומו כמו קודם שנבראו העולמות שיתגללה למטה שגם עכשי' העולם כאין ואפס וה' נלא היה ואין כאן לא מעלה ולא מטה וכו'. ומה אינו גמורי נ麝' על נפש האדם בח' אהבה או תעונג ר'יל בח' בטול לגמרי וזהו לשון דב' ר' מלמד משלו' ידבר עמים חתנו' שהוא להנגה והמשכ' דהינו' שמשיך שיתגללה למטה בכח' יהודו יחיד שהוא דכיב' בה ומאותו בכינול ולא בכח' אחד בלבד והיינו עיי' התורה דכיב' בה ויידבר ה' אל משה וגם אינה נקראת בשם עבדות עבד כי כשלומד הדין זה ומדבר דין זה הוא כמלך שמצוה לעשות משפט עמו. ולכון אמרו מאן מלכי' רבנן ואמרו מתניתא מלכתה שהוא הוא כאומר דבר המלך בלבד ואינו עושה כלום ואינו מדבר דברי עצמו דבר המלך כשלומד והיינו עשי' ר'יל שהרי הוא העשו' והמקיים דבר המלך כמו העבד העשו' צו' ר'יל שמי' שאהוב וכו' וודתו ואיפלו עשה מההבה בתעוגנים אעפ'יך יש מי שאהוב וכו' ולפי' שלא תננה תורה להאהות עדין לכון כתיב ושמי' ה' לא נודעת להם לא הודיעתי אין כתיב כאן אלא נודעת' שאל' כתיב הודיעתי היה משמע' דקאי על שם ה' אבל עכשי' דכתיב לא נודעת' פי' שאני בעצמי' לא נודעת' להם דהינו' בכח' אני בעצמי' בח' יחיד. וזהו והיו הזכרים האלה אשר אגצי מזוך' היום פי' אגצי מי שאגצי דהינו' בח' יחיד משא'ך' אזל ואהבת כתיב ואהבת את ה' אלקיך אבל התורה היא נMSCה לעלה מחייב' הויה דהינו' בחינת לפני ה' וכו' הוא בחינת אגצי מי שאגצי כמי'ם:

וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אלוי ה' וארא אל אברהם כו'. הנה פרשה זו נאמרה תשובה על מ'ש' למללה וישג משה ויאמר מה הראות כו'. והשיב לו הקב'ה וארא אל וגוי'. וצריך להסביר מה תשובה היא זו על מה הראות. גם להבין עניין החטא שבבעורו בא הגלות בחומר ובבלבניהם כו'. וכבר נגיד' כו' בברית בין הבתרים ועבדום וענו אתם כו'. וכ'כ' מה. אך הנה כתיב ביום עשות ה' אלקים ארץ' ושמי' שלבריאה שם' וארץ' שית' שם ה'י' ביום אלקים. וביאור שני שמות אלו ה'י'